

BİR GECE VAKTİ

Ankara kışının keskin soğuşu iyiden iyiye hissedilmeye başlamıştı. Ay, gökyüzünü bir perde gibi örten bulutların arkasına gizleniyor, geceyi ışığından mahrum bırakıyordu. Azmi, eski püskü, her tarafı yamalı montunun yakasını kulaklarına kadar çekmiş, kasketini kaşlarına kadar indirmiş, bilmem kaçınıcı kez aynı sokakta turlayıp duruyordu.

“Pakize daha yatmamıştır,” diye geçirdi içinden.

“Yattıysa da uyumamıştır. Uyumuşsa da ben daha anahtarları cebimden çıkarırken şangirtisine uyanıverir...”

Kafasında bu düşünceleri sıralayarak, evine giden yokuşun başına ulaştı. Yokuştan aşağıya doğru attığı her adımda, midesi biraz daha burkuluyor, göz yutmuşçasına yanıyordu. Eve yüz metreden az bir mesafe kalmıştı ki birden duralayarak, olduğu yerde, dut, ığde, kayısı ve erik ağaçlarının donattığı bahçesine bir rüyadaymışçasına bakakaldı. O günü hatırlamıştı yine; arkadaşı Kamil’in, gelin arabası hâline getirilmiş klasik İmpalası olanca heybetiyle bu yokuştan inmiş, çevreye buram buram çiçek kokuları saçan ığde ağacının, bahçe duvarından sarkan dalları altında durmuştu. Peşlerinden gelen birkaç arabadan neşeli müzik sesleri yükseliyor; çocuklar kapalı zarflarla dağıtılan bahşişlerden nasiplenmek için bu ara-

baların önünü kesmeye çalışıyordu. İmpala'nın arka kol-tuğunda oturan Azmi ile Pakize, mutlu ama mahcup bir ifadeyle çevreye kaçamak bakışlar atıyorlardı. Pakize'nin bir eli, Azmi'nin avuçlarına emanetti. Avucunda bir kuş yavrusu gibi titreyen bu eli öpmek, koklamak; yanağında, göğsünde dolaştırmak için müthiş bir istek duyuyordu Azmi. Ne var ki bunu yapması mümkün değildi; ayıptı! Pakize, Azmi'nin aklından geçenleri anlamış gibi utan-gaç gözlerini yere dikti. Dudağının kenarında beliren o küçücük tebessüm, kıpkırmızı kesilen yüzü, sanki karlı dağların ortasında yalınayak kalmış gibi titreyen vücuduyla onun da Azmi'yle aynı şeyleri düşündüğünü belli ediyordu. Azmi mutluydu; çok mutluydu. Mutluluğun, ete kemiğe bürünmüş haliydi sanki. Pakize mutluydu; gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, "Ayıp" olacağını düşünmese daha şimdiden boynuna sarılacaktı Azmi'nin. Süt bebelerinin, annelerinin memelerine yapıştığı gibi yapışacaktı boynuna. Her duyduğunda başını döndüren, aklını başından alan o kokuyu, son nefesini alır gibi içine çekecekti. Ama olmazdı, yapamazdı; ayıptı!

Azmi, aniden yüzüne bir tokat gibi çarpan rüzgârın şiddetiyle daldığı anılardan uyandı. Ağlıyordu. Bu çetin kışın soğukunda yüzüne çarpan sert rüzgâr, gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını daha da üşütmüştü. Gençlik döneminde arkadaşlarıyla çömeliip bira içtiği alçak duvara doğru yanaştı. Cebinden tabakasını çıkarıp buz gibi taşın üzerine oturarak, soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla açtı. Tabakanın içinde ustalıklarla tütün kâğıdına sarılmış iki buçuk sigara vardı. Ağızlığı takılı olan yarım sigarayı

çıkartıp dudaklarına yerleştirdi. Bir süre arandıktan sonra nihayet kibrit kutusunu bulup çıkardı ve sigarasını yaktı. Soğuk rüzgâr arada bir yüzünü tokatlıyor, zaten üşümekte olan bedenini daha beter ürpertiyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti. Kupkuru, kalitesiz tütünün ağır dumanı ciğerlerini yaktı. Eve gidip gitmemek konusunda yaşadığı ikilem halen sürmekteydi. Nemli, hüznünlü gözleriyle bir kez daha evinin bahçesine baktı. Bir zamanlar, henüz evliliklerinin ilk zamanlarında nasıl da heyecanla koşarak inerdi bu yokuşu. Bir gazetede editör olarak çalışıyordu o zamanlar. Kazancı fena değildi; en azından evin ihtiyaçlarını karşılayabiliyor, sigarasız kalmıyor ve ayda birkaç kez Pakize’yi dışarı çıkarabiliyordu. Bu, onun mutlu olması için fazlasıyla yeterliydi.

Nasıl bu duruma gelmişlerdi; Pakize, delicesine âşık olduğu, uğruna bütün ailesini karşısına aldığı, yanıp tutuştuğu Azmi’sinden nasıl vazgeçmişti? Gerçi buna vazgeçmek denemezdi. Kalbini, ruhunu doldurup, gözlerinden taşan o amansız öfkesine rağmen Azmi’yi terk etmemişti. “Henüz,” diye tamamladı, aklından gelip geçen bu düşünceleri. O esnada tüyleri yine ürperdi; ama bu kez buz gibi soğuşun, ana avrat söver gibi esen rüzgârın şiddetinden değil, Pakize’nin olmadığı bir hayatı, –saniyenin binde biri kadar bir zaman diliminde bile olsa– aklından geçirdiği için ürpermişti. Yok, hayır! Bu kadarı hakikaten fazlaydı. Pakize’nin olmadığı bir hayat, Pakize’nin olmadığı bir ev, Pakize’nin nefes alıp vermediği bir dünya... İşte bu olmazdı. Birden gözleri karardı.

Sanki dünya dönmeyi bırakmış, bütün kâinat Pakize'nin olmaması ihtimalinin verdiği korkunun etkisiyle gözlerini Azmi'ye dikmişti. Bütün iç organlarını yakıp kavuran, korkudan kalbini sıkıştıran bu ihtimali aklından kovmaya çalışarak, ancak üç dört nefes çekip, gerisini rüzgâra kurban verdiği sigarasını fırlatıp ayağa kalktı. Henüz iki dakika önce geri geri giden ayakları, şimdi Pakize'ye ulaşmak için koşar adımlarla yürüyordu. Tıpkı çocukluğundaki gibi, akşam güneş battığında kendi kafasında kurduğu görünmez bir düşmandan kaçır gibi koşarak indi yokuşu.

Aşağı yukarı yetmiş-seksen metre koşmuş olmasına rağmen nefes nefese kalmıştı. Bir türlü dizginleyemediği, engel olamadığı korkusu, Azmi'yi kelimenin tam manasıyla esir almıştı. Öyle ki sarhoşluğu bile geçmişti artık. Bir an önce eve girmek, Pakize'ye sınıksız sarılmak; saçlarının, teninin kokusunu olanca gücüyle içine çekmek için delice bir arzunun esiri olmuştu. Bahçe kapısından hızla dalarak dut ağaçlarının kuru dalları arasından evin kapısına ulaştı. Düşünme yetisini tamamen kaybetmiş gibiydi. Pakize'den başka, Pakize'den öte hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Dünyanın dönme sebebi Pakize'ydi; hayvanların, bitkilerin, dağların, okyanusların, tüm savaşların, tutkuların varlık sebebiydi Pakize. O'nun için yaratılmıştı bu evren. O'nun yüzü suyu hürmetine doğuyordu güneş, her sabah... Ve ay, kutsal bir emanet gibi güneşten aldığı ışığı, sırf Pakize'nin hatırı için ikram ediyordu dünyaya. Pakize, tüm insanlığın, gelmiş geçmiş bütün medeniyetlerin ötesinde, hiç kimsenin çözemeye-

ceği bir sırdı. O, bu evrenin içinde ve haricinde, herkesin ve her şeyin üstünde bir varlıktı. Göze görünen halinden öte, cismi ve sureti yoktu. O, tanımlanamazdı; O'nu tarif etmek, O'nu yaşamak, O'na ulaşmak imkânsızdı. O, bir insan aklının kurabileceği en tatlı, en güzel hayalin bile ötesinde bir düştü. O, "Ařk" tı.